

Arrest

nr. 87 628 van 14 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 5 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 januari 2012, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2012.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 mei 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als echtgenote. Op 20 september 2010 ontvangt zij de verklaring van inschrijving (bijlage 8).

1.2 Op 24 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de

verzoekende partij op 5 maart 2012 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van V(...) A(...) (RR(...)) waarbij betrokkene zich vervoegde als echtgenote (aanvraag dd 19/5/2010, afgifte E-kaart dd 8/10/10), wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42 ter van de wet van 15.12.1980.

V(...) B(...) kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat zij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit. Bovendien blijkt uit het dossier dat zij een volledig leefloon geniet als samenwonend persoon geniet. Dit sinds haar inschrijving tot op heden. Ook dit wijst erop dat betrokkene geen enkele economische activiteit in België uitoefent en dus niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht wordt bijgevolg eveneens beëindigd overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15.12.1980.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Bij haar verzoek tot horen van 3 juli 2012 voegt de verzoekende partij een bundel stukken aangaande haar medische toestand. Zij stelt hierbij het volgende: *"Verzoeker heeft een zeer ernstige ziekte. Voorzover de stukken niet gevoegd zijn regulariseert verzoekende partij dit middels huidig schrijven met bijlage."*

De Raad wijst erop dat het procedurereglement niet voorziet dat na het indienen van het verzoekschrift nog bijkomende stukken worden neergelegd en stelt vast dat de verzoekende partij bovendien niet aantoonde waarom zij deze stukken niet tijdig kon neerleggen. Bijgevolg kan met deze stukken geen rekening worden gehouden.

Bovendien dient erop gewezen te worden, zoals onder punt 3. nader wordt uiteengezet, dat het verzoek tot horen er niet toe kan strekken gebreken van het verzoekschrift te 'regulariseren'.

De bij het verzoek tot horen van 3 juli 2012 gevoegde stukken worden ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd

formeel gemotiveerd. Voorts dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft meegedeeld dat zij een medisch probleem heeft. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Daarenboven voegt ze aan haar verzoekschrift ook geen begin van bewijs toe met betrekking tot haar medische toestand. In de inventaris van de stukken wordt weliswaar verwezen. Stukken van medische aandoening. Deze stukken werden echter niet aan het verzoekschrift gevoegd.

De verzoekende partij voert ook de schending van artikel 3 EVRM aan en verwijst naar haar medische toestand. In haar verzoekschrift preciseert de verzoekende partij niet wat haar medische toestand inhoudt. Wederom dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij geen begin van bewijs met betrekking tot haar medische toestand bijbrengt. Evenmin toont de verzoekende aan dat ze in Slowakije, het land van herkomst, de noodzakelijke medische zorgen niet kan krijgen. De vage en onvolledige verklaringen van de verzoekende partij maken een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk. De middelen lijken ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 3 juli 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 augustus 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 juni 2012 opgenomen grond, volhardt zij.

Met betrekking tot de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, waarin de verzoekende partij ter terechtzitting van 9 augustus 2012 volhardt, wijst de Raad op het volgende.

Ter adstruering van het eerste middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

"1.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, welke verzoeker door de gemachtigde ambtenaar werd betekend, houdt geen rekening met de ernstige ziekte die verzoekster heeft die het haar tijdelijk onmogelijk maakt om te werken (kanker)

Dat in eerste instantie dient te worden opgemerkt dat de feitelijke motivatie van de bestreden beslissing niet correct is.

Dat derhalve de concrete feitelijke gegevens, waarop de bestreden beslissing gesteund is, niet correct zijn gezien verzoekster geen onredelijke belasting vormt gezien er een objectieve grond is dat zij tijdelijk niet kan werken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is (schending van de formele motiveringsplicht) en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren.

De beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen¹.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!

¹zie MAST A., e.a., o.c., p. 54-55."

en ter adstruering van het tweede middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Dat verzoeker afkomstig is van Slowakije.

Dat het verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met het art. 3 EVRM.

Art. 3 EVRM stelt uitdrukkelijk : “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Verzoekster is ernstig ziek (stukken 2) Zij zal door de uitvoering van het bevel een vernederende behandeling ondergaan door geen verdere behandeling tegen kanker te hebben. Dit spreekt voor zich.”

Aangaande de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 42*bis* en 42*ter* van de vreemdelingenwet en naar het feit dat aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij een einde wordt gesteld daar het verblijfsrecht van de persoon die zij als echtgenote vervoegde, beëindigd werd en tevens dat zij haar recht op verblijf ook niet in eigen hoofde kan behouden, daar nergens uit het dossier blijkt dat zij een economische activiteit uitoefent.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing geenszins betwist en dat zij op geen enkele manier uiteenzet waarom de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de in de bestreden beslissing gemaakte vaststellingen niet zouden volstaan.

Daar waar de verzoekende partij aanvoert, tevens met verwijzing naar de zorgvuldigheidsverplichting, dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de ernstige ziekte, met name kanker die de verzoekende partij heeft en die het haar tijdelijk onmogelijk maken om te werken, dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij haar medische probleem vóór het nemen van de bestreden beslissing aan de gemachtigde van de staatssecretaris heeft meegedeeld, zodat hem niet kan verweten worden met dit probleem geen rekening te hebben gehouden. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar medisch probleem in haar verzoekschrift slechts vermeldt, maar nalaat enig begin van bewijs voor te brengen. Haar in de inventaris van het verzoekschrift als tweede genummerde stuk, met name "*Stukken medische aandoening*", werden immers niet bijgevoegd. Daar waar de verzoekende partij alsnog een bundel stukken aangaande haar "*zeer ernstige ziekte*" bij haar verzoek tot horen bijvoegt, benadrukt de Raad nogmaals dat deze stukken uit de debatten geweerd zijn, daar deze laatsttijdig werden bijgebracht. In dit kader wijst de Raad er nogmaals op dat het verzoek tot horen er niet toe strekt onvolkomenheden van het verzoekschrift waarop in de beschikking van 25 juni 2012 gewezen wordt, met name het niet bijbrengen van de "*Stukken medische aandoening*", alsnog recht te zetten.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij in haar eerste middel derhalve op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM wordt opgemerkt dat de bepaling van voornoemd artikel 3 vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel 3. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ook in het kader van dit middel verwijst naar haar medische toestand. Zij beperkt zich tot te stellen dat zij door de uitvoering van het bevel een vernederende behandeling zal ondergaan door geen verdere behandeling tegen kanker te hebben. In de eerste plaats kan de Raad opnieuw verwijzen naar hetgeen hij reeds in het kader van het eerste middel heeft uiteengezet, met name dat de verzoekende partij heeft nagelaten zelfs maar een begin van bewijs met betrekking tot haar medische toestand bij te brengen. Daarnaast beperkt zij zich met haar stelling dat zij in Slowakije, haar land van herkomst, geen verdere behandeling zal krijgen, tot een blote bewering die zij op generlei wijze staaft. Bijkomend kan er nog op gewezen te worden dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling (en zijn eventuele familieleden) immers om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar vage en onvollledige verklaringen een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN